

Arrest

nr. 170 505 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen alsook de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de

bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer , die verklaart te heten:

Naam: H(…)

Voornaam: M(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS…

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING
EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De RVV oordeelde dat Betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Betrokkene heeft nooit gevolg gegeven aan het BGV hem betekend op 21.05.2015

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig visum/inreisstempel/verblijfsvergunning. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft een Bevel om het Grondgebied te Verlaten gekregen dat hem betekend werd op 21.05.2015. Vermits deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd is het dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De RVV oordeelde dat Betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Vasthouding (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, en van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij voert in dit verband onder meer het volgende aan:

“2. Aan verzoeker werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met geen enkele termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven.

Zo staat te lezen in de bestreden beslissing:

**“REDEN VAN DE BESLISSING
EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN”**

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten”.

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

3. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

4. Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Echter, de bestreden beslissing bevat geen motieven om de keuze voor een termijn van nul dagen te verantwoorden terwijl de verwerende partij ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen.

De gegeven motieven maken het enkel mogelijk toepassing te maken van artikel 74/14, §3, 1° en 3° Vreemdelingenwet (nog daargelaten of deze motieven volstaan).

De motieven voor het ondersteunen van de exacte termijn zijn niet gegeven, aangezien de verwerende partij met de toepasselijke motieven ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen.

Bovendien kunnen deze motieven niet als "evident" worden beschouwd. De gegeven motieven zijn immers mogelijk voor een termijn van evengoed minder dan zeven dagen. De wetgever heeft expliciet voorzien dat ook in het geval toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° en 4° een termijn van minder dan zeven dagen kan worden opgelegd. Het is aan de bevoegde overheid om in concreto te motiveren voor welke termijn men uiteindelijk kiest.

Verzoeker wordt hierdoor niet in de mogelijkheid gesteld kennis te nemen van de redenen tot het opleggen van een exacte termijn van nul dagen, terwijl dit zeer verstrekkende gevolgen heeft (met name de vasthouding van verzoeker).

5. Besluit: een schending dient daarom te worden vastgesteld van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen samengelezen met artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet."

3.3.2.2 De Raad wijst erop dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Voormeld artikel 3 schrijft tevens voor dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

In casu voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, samengelezen met artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij richt zich met haar betoog tegen het onderdeel van de motivering van de bestreden

bijlage 13septies dat betrekking heeft op de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...)

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° (...), of;

3° (...), of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° (...), of;

6° (...).

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Zoals de verzoekende partij ook aanvoert, bevat het onderdeel van de bestreden bijlage 13septies dat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, niet slechts een component aangaande het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich, maar tevens een component aangaande de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

In casu blijkt uit het opschrift van de motivering van het betrokken onderdeel (*“REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN”*) dat aan de verzoekende partij geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend. In de motivering zelf wordt verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 4° van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat uit het geheel van het bepaalde in voormeld artikel 74/14 blijkt dat een beslissing tot verwijdering, waarbij de Raad opmerkt dat geen van de partijen betwist dat het in de bestreden beslissing vervatte bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel zoals omschreven in artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt, steeds een termijn voor vrijwillig vertrek dient te bevatten. Als algemene regel geldt dat deze termijn dertig dagen bedraagt: overeenkomstig artikel 74/14, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering immers een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. In afwijking hiervan bepaalt artikel 74/14, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend wordt. Ten slotte bepaalt artikel 74/14, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet dat in zes omschreven gevallen kan afgeweken worden van de termijn bepaald in § 1, in welk geval de beslissing tot verwijdering overeenkomstig artikel 74/14, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bepaalt.

Een beslissing tot verwijdering dient aldus steeds een termijn – gaande van geen enkele termijn tot een termijn van dertig dagen – te bepalen. Wanneer afgeweken wordt van de algemene regel vervat in voormeld artikel 74/14, § 1, eerste lid, zal dit in de beslissing tot verwijdering tot uiting komen door een afzonderlijke motivering (in rechte en in feite) dienaangaande, waarbij verwezen wordt naar het relevante onderdeel van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Zulke beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd. Een bevel om het grondgebied te verlaten op zich kan niet (blijven) bestaan zonder bepaling van enige termijn (al bedraagt deze nul dagen), zoals ook de bepaalde termijn niet kan (blijven) bestaan zonder dat de beslissing (nog) bestaat waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten op zich wordt opgelegd.

In casu meent de gemachtigde dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 74/14, § 3, 1° en 4° van de vreemdelingenwet bevindt. Uit de bewoordingen van artikel 74/14, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt, gelet op het gebruik van het woord “*kan*”, dat de gemachtigde een discretionaire bevoegdheid heeft om in het kader van § 3 af te wijken van de termijn bepaald in § 1. Tevens blijkt ook een keuzemogelijkheid wat de daadwerkelijke duur van de termijn betreft, die kan variëren van nul tot zes dagen.

Uit het bovenstaande blijkt – en de verzoekende partij zet dit zelf ook duidelijk uiteen in haar verzoekschrift – dat het enerzijds tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde behoort om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, en anderzijds dat de gemachtigde, als hij besluit gebruik te maken van de in artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet omschreven afwijking, het tot zijn discretionaire bevoegdheid behoort om de exacte termijn te bepalen. Het bestaan van een discretionaire bevoegdheid heeft gevolgen voor de formele motiveringsplicht. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (*cf.* I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET (eds), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 149-151). Wanneer de gemachtigde zoals *in casu* gebruik maakt van deze “*dubbele*” discretionaire bevoegdheid, dient hij omtrent zijn beide keuzes aldus uitdrukkelijk te motiveren.

In casu wijst de verzoekende partij erop dat de bestreden beslissing geen motieven bevat om de keuze voor een termijn van nul dagen te verantwoorden, terwijl de gemachtigde ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen. Zij stelt dat de gegeven motieven het enkel mogelijk maken toepassing te maken van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, en benadrukt dat de motieven voor het ondersteunen van de exacte termijn niet zijn gegeven, aangezien de gemachtigde met de toepasselijke motieven ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen. De verzoekende partij besluit dat zij hierdoor niet in de mogelijkheid gesteld wordt kennis te nemen van de redenen tot het opleggen van een exacte termijn van nul dagen, terwijl dit zeer verstrekkende gevolgen heeft.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat in de bestreden beslissing niet enkel de juridische grondslag wordt aangegeven om het gebrek aan termijn te motiveren (met name voormeld artikel 74/14, § 3, 1° en 3°), doch ook een feitelijke grondslag (met name dat de verzoekende partij geen gekende of vaste verblijfsplaats heeft en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel haar ter kennis gebracht op 21 mei 2015), waarbij de verwerende partij aangeeft dat de verzoekende partij deze motieven geenszins betwist.

Er dient echter op gewezen te worden dat de verzoekende partij op zich niet betwist dat de bestreden bijlage 13septies een motivering met betrekking tot een afwijking van de termijn van dertig dagen bevat, zij erkent zelfs meermaals uitdrukkelijk dat de bestreden beslissing motieven in deze zin bevat (en geeft ook zelf aan dat zij in het midden laat of deze motieven volstaan). Het betoog van de verzoekende partij heeft, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij lijkt voor te houden, echter geen betrekking op de hoger aangegeven “*eerste*” discretionaire bevoegdheid, die betrekking heeft op de keuze van de gemachtigde om te opteren voor een termijn die afwijkt van het bepaalde in § 1 (zijnde een termijn van dertig dagen of van zeven dag), maar op de hoger aangegeven “*tweede*” discretionaire bevoegdheid, waarbij het gaat om het bepaalde in artikel 74/14, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet, met name “*In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn*”. Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, blijkt uit de betrokken motivering geenszins op grond waarvan de gemachtigde ervoor geopteerd heeft “*geen enkele termijn*” te bepalen. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij er verkeerdelijk van uitgaat als zou de gemachtigde dienen te motiveren waarom er geopteerd wordt om geen enkele termijn toe te kennen en citeert hierbij voormeld 74/14, § 3, tweede lid, waarbij zij de zinsnede “*ofwel geen enkele termijn*” benadrukt. Tevens verwijst zij naar een arrest van de Raad waarin gesteld wordt dat de hypothesen voorzien in artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet elk op zich de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten kunnen dragen. Nog daargelaten de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben, dient de Raad nogmaals te benadrukken dat de verwerende partij met dit betoog voorbijgaat aan de kern van het betoog van de verzoekende partij. De verwerende partij kan niet voorhouden dat het door haar geciteerde tweede lid van voormeld artikel 74/14, § 3 geen twee mogelijkheden bevat, met name óf het bepalen van “*een termijn van minder dan zeven dagen*” óf het bepalen van “*geen enkele termijn*”. De Raad herhaalt dat de gemachtigde discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke “*termijn van minder dan zeven dagen*” (die

dus kan gaan van één dag tot zes dagen) of voor “*geen enkele termijn*”, en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, kan de verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet (en bijbehorende feitelijke elementen) zowel de grondslag zijn voor “*een termijn van minder dan zeven dagen*” als voor “*geen enkele termijn*”. Deze verwijzing op zich laat de verzoekende partij aldus niet toe de redenen te begrijpen waarom de gemachtigde *in casu* specifiek voor “*geen enkele termijn*” heeft geopteerd, terwijl dit nochtans de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is. Zodoende moet *prima facie* worden aangenomen dat de gemachtigde afzonderlijk diende te motiveren aangaande de “*exacte termijn van nul dagen*”. Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, is dit *in casu* niet gebeurd, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht samengelezen met artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet *prima facie* aannemelijk wordt gemaakt.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat niet valt in te zien op welke manier de gemachtigde kon oordelen om tot gedwongen tenuitvoerlegging over te gaan, als niet in de eerste plaats gemotiveerd wordt waarom besloten werd aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek meer toe te kennen. De verzoekende partij haalt in dit verband terecht aan dat het opleggen van de specifieke termijn van nul dagen zeer verstrekkende gevolgen heeft, waarbij zij verwijst naar de vasthouding. De Raad herhaalt dat hij geen rechtsmacht heeft om zich over de vasthouding op zich uit te spreken, maar wijst erop dat de beslissing tot vasthouding gestoeld is op artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “*Te dien einde (...) kan de vreemdeling vastgehouden worden (...)*”, waarbij bedoeld wordt op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de terugleiding naar de grens. Voormeld artikel 7, tweede lid luidt als volgt: “*Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.*” Gezien uit artikel 74/14, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat een onderdaan van een derde land (slechts) beschermd is tegen gedwongen verwijdering zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, blijkt uit de samenlezing van deze laatste bepaling met voormeld artikel 7, tweede lid en artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet dat slechts wanneer “*geen enkele termijn*” om het grondgebied te verlaten is bepaald, samen met het bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing tot terugleiding naar de grens kan genomen worden, beslissing die deel uitmaakt van de “*gedwongen verwijdering*”.

Gelet op het bovenstaande is de vastgestelde *prima facie* schending dan ook niet slechts relevant voor het bevel om het grondgebied te verlaten zelf, waarvan een specifieke termijn om het grondgebied te verlaten een onlosmakelijk deel van uitmaakt, maar tevens voor de terugleiding naar de grens, die slechts tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden opgelegd (zoals *in casu* door middel van de bestreden bijlage 13septies), wanneer het een bevel betreft waarin “*geen enkele termijn*” is bepaald.

Het eerste middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen ervan en op de overige middelen dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij voert onder meer aan dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit de feiten volgt, waarna zij onder meer verwijst naar het feit dat zij een verwijderingsmaatregel betekend kreeg zonder enige termijn om hieraan te voldoen.

De verwerende partij heeft in haar nota met opmerkingen geen specifieke opmerkingen aangaande dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij, maar verwijst slechts naar haar verweer aangaande de middelen en stelt dat de verzoekende partij geen schending van de door haar "aangevoerde bepaling" aannemelijk maakt.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak, in het bijzonder gelet op het feit dat de verzoekende partij *prima facie* een ernstig middel aannemelijk heeft gemaakt wat betreft de specifiek bepaalde termijn van nul dagen, en op de hoger uiteengezette relevantie hiervan voor zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de terugleiding naar de grens, moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. VAN DEN BOSSCHE